



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instrvctio Magistri Novitiorvm

Juan <de Jesús Maria>

Coloniæ, 1613

Exhortatio ad cultum obedientiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48543](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48543)

doctrina rectè disponenda, atq; animi
discipulorum instillanda, plurimum o-
peræ ponat. Superuacanea recidat, qua-
lia sunt eruditio multiplex, nimia con-
ceptuum conglobatio, argumenta ni-
mis subtilia, & eiusmodi alia, quibus
nutiliter, aut certè noxie, tempus influ-
mitur. Sit doctrina grauis, utilis, sancta
casto sed simplici stylo prolata, spiritus
Dei animata, vt illuminet, roboret, mo-
ueat, & ad cursum perfectionis animo
discipulorum inflammet. Sint exhorta-
tiones breues, efficaces, rationum ner-
uis armatæ. Hoc quippe modo à Noui-
tijijs capientur, & intellectu illustrato, at-
que conuieto, data consilia exercebun-
tur: quod vtinam, pro voto, contingat.

Exhortatio ad cultum obedientiæ.

Tantus est, dilectissimi fratres, obedi-
entiæ decor, utilitas, & honestas, vt si
pro rei dignitate, dicendum esset, o-
porteret, me singulari luce illius, qui cum
esset filius Dei, obedientiam didicit, il-
lustrari, linguamq; meam ab eodem fi-
lio Dei, qui linguas infantium facit di-
sertas, erudiri. Immensa quippe virtutis
huius

huius dignitas, altitudo, latitudo, & profunditas est, cum totius disciplinæ monasticæ, & (quod mirabilius est) totius Christianæ perfectionis compendium sit. Quocirca illud imprimis à vobis exposco, vt virtutem hanc nobilissimam, pro dignitate, æstimetis, & vniuersis mundi bonis anteponatis: quod ipsa vestræ renūtiationis ratio facile vobis persuadebit. Si enim rectè perpédatis, quid egeritis, cum sæculo renuntiastis, statim quæ monasticum elegistis; perspicietis profectò, nihil aliud vos egisse, quàm, felici commutatione, propriæ voluntati, proprio quæ iudicio vestro, obedientiæ cultum anteferre. Hæc est cœlestis vocatio vestra. Hæc est diuina inspiratio, qua Iesus Christus, dulcissimus Redemptor noster præuenit vos, & in claustrum introduxit, vt velut in arca Noe, in diluuiò aquarum multarum, quo voluntas propria in sæculo mergitur, à morte præseruemini. Si ergo hoc idem, quod ego vobis persuadere cupio, à Deo vobis inspiratum, & vtrò à vobis quæsitum est; debetis certè excelsam obedientiæ virtutem studiosissimè co-

lere, & pro illius cultu, ardua quæque constantissimè superare. Quod si à me requiratis quanam ratione, tantæ virtutis cultû, vt par est, exercere possitis, per capita respondebo: quæ attètè percipite.

Qui obedientiam colere seriò cupit, omnino sibi persuadere debet, se cæcû esse, cum obedientia sit opus fidei, & eo modo se, dum obtemperat, gerere debet, quo se gerit, dum fidem exercet. Quemadmodum enim dum credit, à Deo articulorum fidei rationem minimè requirit; ita vir obediens à Prælato rationem mandati nullo modo expetere debet: sed certò credere, quicquid præcipitur, cœlesti sapiëntia plenum esse, quantumuis rationes contrariæ, vel à proprio iudicio, vel à spiritu maligno suggerantur. Atque in hoc saluberrimo documento maxima obedientiæ pars nostra est, quod idcirco fratres charissimi, vestris visceribus imprimatur exopto. Certè Abraham nihil causatus est, quando iussit Deus, vt vnigenitum, ac suauissimum filium suum immolaret, cum res & summè difficilis, & fortissimis rationibus aduersa videretur: sed
om-

omnia vicit præclarissimo obedientiæ
exemplo, quod monachi omnes diuinæ
auctoritati cedentes debent semper intueri.
Satis profectò est, Deum esse, qui per
Prælatum loquitur, vt sine discussione vlla,
quicumque intellectus creaturarum
seipsum, multa diuinæ sapiëntiæ æstimatione
submittrat. Hoc igitur efficitur: &
intellectum in captiuitatē omni mundi
libertate meliorem redigentes, promptis-
sima voluntate, quicquid præscribitur,
accipite. Si enim intellectus argumento
fidei flexus, & voluntas ab intellectu bene
composito directa concurrant, amplif-
simas obedientiæ victorias supra firmam
petram fundati celebrabitis. Et hætenus
quidem de affectu rectè disponendo dixi.
Iam verò, si semel erga Prælatum intel-
lectu, ac voluntate bene affecti fueritis,
reliquum est, vt in obedientiæ executione,
alacres, ac fideles sitis, alacres, hilarem
vultum ad omnia paratum exhibentes,
prompti; nullam moram admittentes,
fideles, syncerè, ad planissimum
verborum sensum iniuncta obsequia
præstantes. Quæ si, vt moneo, à vobis
fiant, eritis perfecti obedientiæ

entia

entiæ cultores: & ego Clementissimo Deo nostro vestræ obedientiæ sacrificium gratulabor.

At res hæc, cum ardua sit, utpote, quæ proprii iudicij, ac voluntatis abnegationem complectatur, fortasse sensus vester nuper ad scholam Iesu Christi vocatus difficultatè perhorrescet. Verùm, dilectissimi fratres, ad grandia vocati, & sempiterna mercede gauisuri, ne terreamini; quin potius aduersus omnè arduitatè hisce rationibus erigimini. Prima ratio. Vos ipsi paulò antè in seculo, vel parentibus vel dominis obtemperabatis: cur ergo nimis arduum videatur Iesu Christo amantissimo Deo, patri, ac Domino nostro per Superiorem loquenti obtemperare? Neq; obstat, si dicatis: Nos in seculo, cernebamus parentes, ac dominos, à quibus expectabam⁹ bona; hic verò Iesum Christum minime cernimus, ac propterea eo solatio destitui videmur. Non inquam hoc obstat, quia videtis Superiores mites, in vestri curam incumbentes, qui maiora vobis bona, quàm domini, ac parentes proculdubiò præstāt. Et quod ad Iesum
Chri-

Christum Saluatorē nostrum spectat,
quid quæritis? An intempestiuè illum
præsentem hisce corporeis oculis cer-
nere? Quid si ille dignaretur vobis ap-
parere, ac vobiscū versari? Rogo tunc,
Quanam de causa læti obediretis? Re-
spondebitis certè, si monasticè respon-
dere velitis: Tunc, Pater, alacriter ob-
temperaremus, quia certò cognoscere-
mus, res à Christo nobis iniungi. Verū
ex hoc ipso capite, vos ipsos ad obedi-
endum Superioribus accingite. Certius
enim vobis est, Deum vobis præcipere,
quæ Superior eius Vicesgerens iniūgit,
quàm si Christus palam vobis appare-
ret, ac præciperet. In ea quippe appariti-
one, quamuis vera foret, prudens quis-
q; timeret, ne fortè falsa esset, iuxta cō-
munem Sanctorum doctrinam, quæ de
visis discernendis tradi solet: at dum
Superior loquitur, nemo, nisi stultus ali-
quis, ambigere potest, an Deus per eum
loquatur. Considerate nunc rationis
huius pondus: & quibus oculis Superi-
orem intueri debeatis animaduertite.
Profectò iisdem oculis eum, quibus
Deum ipsum aspicere, & per eum om-
nem

nem consolationem, lucem, robur, & bona cætera, quæ optatis, vos adepturos confidere debetis.

Secunda ratio . Vos ipsi dum in sæculo ageretur, nostis plerofquæ homines infœlices, durissima seruitute, ad nutum obedire, in rebus planè difficillimis; & per ipsam sterilem obedientiam suam, nihil solatij, vel salutis acquirere, immo contentis itineribus ad incendium sempiternum festinare. Perpédite, remiges ad triremes damnati seu bello capti, dato signo, quàm promptè, quàm perseveranter suis magistris obtemperent. Interrogate max, quid boni tunc obediendo conquirant, vel in futuro sæculo se paraturos sperent. Certè exploratum est, illos præsentis refrigerio carere: genusquæ vitæ, quam vulgo ducunt, persuadet, illos æterna fœlicitate carituros. Cur ergo asperum videatur, aut cur nõ suavisimum videatur vobis, sic obedientiam exercere, vt per leuia obsequia amanter vobis iniuncta, & in præsentis gaudeatis bonæ conscientie testimonio, & multiplici Dei solatio, & post exactum mortalis vite tempus, coronas æternas

ternas infinitæ consolationis plenas accipiatis? Profectò nihil excusationis prætexere potestis: nisi fortè aliquis vestrum amore proprio excæcatus dicat, se non esse cū remigibus, aut seruis bello captis cōparandum. Etenim, qui hoc prætexit, cæcus est: Si enim vel vnus peccati mortalis in sæculo admissi conscientia pungat, consideret opus est, se perpetuā non triemiū, sed Tartari seruitutem commeruisse. Benè ergo cum eo agitur, si obedientiæ argumentum remiges, ac mancipia proponantur.

Tertia ratio. Omnes, qui in causa salutis æternæ prudenter agere cupiunt, nihil impensius optant, quàm inter vitæ mortalis varietates, in portum recto cursu deduci. Oceanus enim quidam est, vita præsens, innumeris erroribus, ac difficultatibus, quasi incretis aquarum voluminibus obnoxia. Cùm ergo perspectum sit, virum obedientem, dum obtemperat, quicquid patiat, quicquid fluctuet, rectum cursum tenere, nec posse seduci; incredibile videtur, aliquè salutis æternæ desiderio teneri, & in tutissimum obediētæ cultū
non

non diligenter incumbere.

Quid ultra à me reposcitis, dilectissimi fratres, qui ad patriam per varios fluctus nauigatis? In hoc verbo instaurantur omnia: Obedite Præpositis vestris. Veneramini illos, quia Dei personam gerunt, amate illos, quia bonum vestrum strenuissimè procurant. Incumbite in opus obedientiæ Deo acceptissimum, vobisque saluberrimum. Incedite per sublimem, tutamque viam, quam factus obediens à præsepio, vsque ad Crucem confecit Iesus Christus Dominus Noster, qui vos, precor, obedientiæ suæ cōsortes efficiat.

Exhortatio ad cultum paupertatis.

DE Apostolicæ paupertatis cultu dicturus, charissimi fratres, vellem ego Iesu Christi paupertatem prædicantis sensum & assequi, & vobis imprimere. Res certè sublimis, & à prudentia huius sæculi longè remota est: ac propterea à minimè mirandum, si sapientes mundi lateat, & paruulis reuelata sit. In hoc præsertim capite, Christi sententia, à mundi opinione longissimè discrepat.